

Arrest

nr. 258 941 van 2 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 juli 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 augustus 2019. Op 6 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Bij beslissing van 29 augustus 2019 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op 28 juli 2004 geboren is.

Op 18 september 2020 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord (hierna: CGVS).

Op 14 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van de Qazi Ghulam straat in de wijk nummer drie van de stad Kandahar. U werkte samen met uw vader in de boomgaarden van uw familie en zette ook na zijn overlijden in 1396 (21 maart 2017 – 20 maart 2018) dit werk verder. Uw broer had voor zijn overlijden in de vierde maand van 1396 (22 juni – 22 juli 2017) werk voor u geregeld bij het vaccinatieprogramma van de stad Kandahar. Het was uw taak de te vaccineren kinderen uit de huizen te verzamelen. Na eerst twee maanden in de stad Kandahar te hebben gewerkt zouden jullie in uw derde maand dorpen uit het district Arghandab van de provincie Kandahar aandoen. Op jullie tweede werkdag in het district Arghandab werd een andere wagen van het vaccinatieprogramma door de taliban onderschept en de werknemers werden onthoofd. U en uw collega's hoorden dit nieuws onderweg naar Arghandab. Jullie maakten onmiddellijk rechtsomkeer maar vernamen van jullie leidinggevende dat de taliban jullie namen en adressen bemachtigd hadden en dat jullie gevaar liepen. U informeerde uw moeder en met de hulp van een oom verliet u drie dagen later, in de vierde maand van 1398 (22 juni – 22 juli 2019) Afghanistan.

Na een reis van ongeveer drie en een halve maand kwam u op 5 augustus 2019 in België aan. De daaropvolgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, uw tewerkstellingsattest en het registratieformulier van het overlijden van uw vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw deelname aan het vaccinatieprogramma (CGVS, p.3,10).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u doorheen uw verklaringen uw tewerkstelling binnen het vaccinatieprogramma onvoldoende aantoonde. Zo heeft u geen idee van de naam van de organisatie waarbij u was tewerkgesteld (CGVS p.5). Hoewel u minderjarig was en slechts enkele maanden voor de organisatie werkte is de naam van uw werkgever toch iets wat u zou mogen weten. Over uw eigen takenpakket kan u ook geen klaarheid scheppen. U beweert dat u als veertienjarige de huizen binnenging om de kinderen naar buiten te brengen en dat u de vingers van de ingeënte kinderen van

inkt voorzag. Het mag verbazen dat u - ook al was u naar eigen zeggen destijds slechts veertien jaar oud - de kinderen in de huizen zelf ging zoeken (CGVS, p.6-7). In Afghanistan is er een heilig respect voor de onschendbaarheid van het huis en de (vrouwelijke) huisgenoten. Dat u zomaar vreemde huizen binnenging om de kinderen te verzamelen valt dan ook niet in te beelden, te meer gezien de hieronder geformuleerde bevindingen die sterk doen vermoeden dat u ouder bent dan u laat uitschijnen. Bovendien blijkt uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd dat de taliban de huis aan huis bezoeken in de door haar gecontroleerde gebieden van de provincie Kandahar in 2018 verboden had en dat de taliban van begin 2019 tot september 2019 tot een algemeen verbod op polio vaccinaties overging. De vaccinatie teams hadden geen keuze dan zich naar dit verbod te plooien en in de maanden april tot juli 2019, toen u actief zou zijn geweest, werden er dan ook zo goed als geen polio vaccinaties uitgevoerd in Afghanistan. Uw voorstelling dat u in Arghandab, een district dat u aan de controle van de taliban toewijst huis aan huis bezoeken zou hebben afgelegd ondanks het verbod van de taliban tart dan ook elke verbeelding (CGVS, p.6). Hierbij aansluitend dienen ook uw uitspraken over de werking van de vaccinatie organisatie in talibangebied belicht te worden. Het verbod van de taliban indachtig valt het niet voor te stellen dat uw leidinggevende een maand voor de campagne jullie komst uitgebreid zou hebben aangekondigd (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Even verwonderlijk is uw onwetendheid over de maatregelen die uw organisatie nam als jullie moesten opereren in talibangebied. U geeft immers aan dat jullie helemaal geen veiligheidsmaatregelen in acht namen wanneer jullie in talibangebied aan het werk gingen (CGVS, p.6). Verder heeft u helemaal geen weet van overleg tussen uw organisatie en de taliban en heeft u er geen idee van of er eerder problemen waren met vaccinatiecampagnes in Kandahar (CGVS, p.6,14). Indien u daadwerkelijk deel uitmaakte van een vaccinatie team kan er, ondanks uw jonge leeftijd, aangenomen worden dat u wel degelijk op de hoogte bent van de risico beperkende maatregelen die uw werkgever redelijkerwijze nam indien u moest vaccineren in een gebied onder controle van de taliban en dat u zich zou interesseren voor de moeilijkheden die dergelijke teams in het verleden kenden.

Evenmin kan het neergelegde tewerkstellingsattest overtuigen. Zo zegt u vreemd genoeg dat dit attest u uitgereikt werd op uw eerste werkdag (CGVS, p.7). Aangezien het attest zowel de eind- als de begindatum van uw tewerkstelling vermeldt doet uw uitleg de wenkbrauwen fronsen. Bovendien strookt de aangegeven duur van uw activiteiten voor het vaccinatieprogramma niet met uw verklaringen. Zo geeft het attest aan dat u er werkte van 2019-02-03 tot 2019-05-07. Aangezien u stelt dat u in de vierde maand van 1398 (22 juni – 22 juli 2019) drie dagen na uw laatste werkdag Afghanistan verliet moet de datum 2019-05-07 als 5 juli 2019 begrepen worden om te kunnen stroken met uw verklaringen (CGVS, p.3,14). Van 2 maart 2019 tot 5 juli 2019 is evenwel een periode van vier maanden en niet de twee en een halve die u er volgens uw verklaringen tewerkgesteld was (CGVS, p.3). Deze tegenstrijdigheid schaadt zeer sterk het geloof in uw voorgehouden deelname aan het vaccinatieprogramma.

Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in uw tewerkstelling bij een poliocampagne teniet. Aangezien uw vrees voor de taliban rechtstreeks voortkomt uit de voorgehouden tewerkstelling wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuitgehaald. Bovendien kunnen de vervolgingsfeiten die u Afghanistan deden ontvluchten op zich evenmin als geloofwaardig aanvaard worden. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u geen begin van bewijs aanhaalt voor de dood van uw collega's. Nochtans kan er aangenomen worden dat de moord op zes leden van een vaccinatiecampagne net buiten een van de grote steden van Afghanistan niet ongemerkt voorbij zou zijn gegaan (CGVS, p.3). Het geloof in het door u verhaalde incident wordt verder ondergraven doordat er uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er zich in 2019 geen incidenten met polioteams in Afghanistan voordeden. Daarbij valt het tevens op dat er in het attest niets geschreven wordt over het abrupte einde van uw tewerkstelling. Indien u daadwerkelijk Kandahar verliet op aangeven van uw werkgever omdat uw tewerkstelling uw leven in gevaar had gebracht zou men verwachten dat het attest van uw werkgever dit ook zou vermelden. Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan het geloof dat er aan het door u verhaalde incident gehecht kan worden.

Daarenboven legt u zelf nog tegenstrijdige verklaringen af over deze gebeurtenis. Zo vertelt u op het CGVS dat jullie door dorpelingen op de hoogte werden gebracht van de moord op jullie collega's (CGVS, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingen zaken zei u evenwel dat jullie leider, die in contact stond met de taliban, jullie op de hoogte bracht (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Daarnaast mag ook de snelheid waarmee u erin slaagde uw reis naar het buitenland te regelen verbazen. Amper drie dagen nadat u uw tewerkstelling stop zette kon u al de nodige fondsen bij elkaar rapen en Afghanistan verlaten (CGVS, p.14). Ook over de hulp die u ontving voor het regelen van uw reis bent u niet eenduidig. Zo meent u bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat uw moeder en haar broer uw reis regelden (DVZ Verklaring vraag 31) terwijl u op het CGVS meent dat de broer van uw vader uw reis organiseerde (CGVS, p.4-5). Dat u

over de wijze waarop uw reis geregeld werd geen eensluidende verklaringen kan afleggen doet twijfelen aan de door u geschetste familiesituatie en de omstandigheden waarin uw vertrek uit Afghanistan plaats vond. Na confrontatie geeft u eveneens toe met een Afgaans paspoort te hebben gereisd. Dit paspoort vroeg u aan één of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan omdat u uw moeder zou vergezellen op haar buitenlandse zoektocht naar medische zorgen (CGVS, p.11). Vreemd genoeg heeft uw moeder zelf geen paspoort aangevraagd en kan u ook geen enkel concreet reisplan opperen. U kan slechts aangeven dat jullie richting Iran of zo zouden gaan (CGVS, p.11,12). Uw vaagheid over het doel van uw paspoort en uw initiële weigerachtigheid om het bestaan van dit paspoort aan te geven doen vermoeden dat u uw paspoort met het oog op uw reis naar Europa aanvroeg, hetgeen niet strookt met verklaringen over uw abrupte vertrek uit Afghanistan.

Ten slotte mag het nog eigenaardig genoemd worden dat de taliban na uw vertrek geen contact meer opnam met uw familie (CGVS, p.10). Indien de taliban daadwerkelijk alle informatie over u bezaten en vastberaden waren u te doden omwille van uw deelname aan de poliocampagne mag het verbazen dat ze geen enkele stap in die richting gezet hebben (CGVS, p.3).

Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw vrees gedood te worden door de taliban geheel onderuit.

Ten overvloede kunnen er nog bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaarde profiel. Bij uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan geboren te zijn op 6/5/1383 (28/7/2004), een precieze geboortedatum die u op het CGVS niet meer kan herhalen (CGVS, p.7). Ter staving van uw leeftijd legt u een taskara neer. Op deze taskara wordt uw leeftijd vermeld als 17 jaar in 1396 (2017). Deze leeftijdsbepaling werd later vreemd genoeg gecorrigeerd naar 13 jaar in 1396. Deze vaststelling is des te verwonderlijker daar u zich in het door u afgebroken verzoek om internationale bescherming in Griekenland op basis van uw paspoort geboren verklaarde op 26/10/2000, een datum die strookt met de initiële leeftijdsbepaling op uw taskara. Als u op de geboortedatum op uw paspoort gewezen wordt kan u eerst geen verklaring aanreiken om uiteindelijk te suggereren dat uw paspoort misschien op basis van uw taskara is opgemaakt. Dit zou betekenen dat u minstens twee jaar van 2017 tot 2019 met een taskara rondliep die u vier jaar ouder verklaarde dan u nu beweert te zijn. De vaststelling dat de leeftijdsaanpassing op uw taskara laattijdig werd aangebracht roept nog meer vraagtekens op bij werkelijke leeftijd. Te meer de initieel vermelde geboortedatum van 26/10/2000 overeen lijkt te komen met het leeftijdsonderzoek dat u op 21/8/2019 19,1 jaar oud schatte met een predictie-interval van 15,6-23,0 jaar. Al deze vaststellingen wijzen er sterk op dat u voor de Belgische asielinstanties niet uw werkelijke leeftijd verklaarde.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat

in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kandahar te worden beoordeeld (CGVS, p.8).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54, 61 en 172-177, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kandahar ligt in het zuiden van Afghanistan. Voor de taliban is Kandahar een strategisch belangrijke provincie. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kandahar via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Kandahar ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft. In de provincie vielen er in het jaar 2019 467 burgerslachtoffers te betreuren, een daling van 13% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 125 en 175 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 1197 veiligheidsincidenten gemeld.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Kandahar, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Kandahar.

Dankzij politiechef generaal Abdul Razeq was het centrum van de provincie, waartoe Kandahar stad behoort, gedurende jaren relatief stabiel. Na de moord op Razeq in oktober 2018 verslechterde de veiligheidssituatie in de provincie Kandahar, wat zich vertaalde in een toename van het aantal gerichte moorden. Niettegenstaande gedurende 2019 de aanvallen van de opstandelingen in de afgelegen districten van de provincie toenamen, bleek tegelijkertijd dat de centrale delen van de provincie relatief stabiel bleven onder controle van de overheid. Om te voorkomen dat de taliban meer territoriale controle zou verwerven voerde de Afghaanse overheid in de loop van 2019 diverse militaire operaties uit, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De AGE's in de provincie zijn niet in staat om de stad te bestormen, wat echter niet belet dat de taliban terroristische aanslagen, moordaanslagen en

kleinschalige schietpartijen uitvoert in de stad. Verder blijkt dat er sprake is van een afname van grootschalige aanvallen in de stad die gepaard gaat met een toename van het aantal gerichte moorden.

De provincie Kandahar werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kandahar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kandahar, gelegen in de provincie Kandahar, willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kandahar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Kandahar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kandahar stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en het registratieattest van het overlijden van uw vader missen bewijswaarde inzake uw asielmotieven. De bewijswaarde van het tewerkstellingsattest werd hierboven reeds aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, sectie A, §2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.2. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus betoogt de verzoekende partij dat: *"In 2019 werkte [N.] gedurende twee en een halve maand voor de regering in het kader van een campagne om de kinderen te vaccineren.*

Op pagina 3 van zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen legt hij uit dat zijn rol erin bestond de vinger van het kind in de inkt te dopen om duidelijk aan te tonen dat het kind gevaccineerd werd.

Hij mocht zelfde injecties niet geven (pagina 3 van het verhoor).

Hij legt duidelijk uit dat hij in zijn dorp werkte, en nadien in Balakar, en uiteindelijk in het district Arghandab (pagina 3 van het verhoor).

Van meet af aan moet benadrukt worden dat de jongere op eigen initiatief de juiste woorden gebruikt om de verschillende fasen van de vaccinatie aan te duiden, terwijl hij maar 3 jaar naar school ging (van 7 tot 10 jaar) (pagina 3-4 van zijn gehoor).

Hij legt duidelijk uit op welke manier de geneesmiddelen uitgedeeld worden: 20 kinderen per flesje, twee druppels per kind.

Hij legt met details de manier uit waarop de dagen verliepen :

[...]

Gezien de nauwkeurigheid van N. (...), kan niet betwist worden dat hij aan de vaccinatiecampagne deelnam.

Hij legt duidelijk uit dat hij hieraan kon deelnemen dankzij zijn oudere broer die voor generaal Raziq werkte (politiehoofd van de stad KANDAHAR - in 2018 door de Taliban vermoord). Hij was bijzonder actief in de strijd tegen de islamitische beweging, zoals tegenpartij het in het kader van haar beslissing terecht benadrukt.

In dit kader, had zijn oudere broer deelgenomen aan de organisatie van de vaccinatiecampagne in Afghanistan. De oudere broer van verzoeker is in 1396 overleden. Hij werd door de Taliban vermoord omdat hij voor de regering werk."

Hierna vat de verzoekende partij kort de motieven van de bestreden beslissing samen en benadrukt dat hij slechts veertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten. De verzoekende partij vervolgt dat: *"Hij legt uit dat hij werkte omdat zijn vader en zijn oudere broer allebei overleden waren en dat thuis de financiële situatie zeer moeilijk was.*

Zijn oudere broer werkte vooraf voor deze organisatie in het kader van vaccinatiecampagnes en had N. (...) in het proces had ingevoerd, zoals hij het tijdens zijn gehoor uitlegt.

Het is dus niet verwonderlijk dat verzoeker niet ging nadenken over de precieze identiteit van de organisatie noch over de overeenkomsten gesloten met de Taliban en de aangenomen beschermingsmaatregelen.

Hij heeft echter de identiteit van zijn baas : Haji HASSAN en van de « Indische baas » : dr. SUKRULLAH (pagina 5 van zijn gehoor -zie supra uittreksel van het gehoor).

De situatie was bijzonder gevaarlijk, daar zijn broer vermoord werd om reden van zijn werk voor de regering, maar gezien de familiale toestand, had hij geen keuze.

Dat benadrukt dient te worden dat verzoeker de manier waarop de vaccinatiecampagnes zich verlopen perfect uitlegt, zoals blijkt uit de in bijlage gevoegde documenten (de kinderen moeten hun vinger in de inkt dopen om aan te tonen dat zij gevaccineerd werden).

Hij gebruikt ook de geschikte woordenschat en is bijzonder precies wat de operaties betreft (zie supra). Volgens tegenpartij bestond er een nationaal verbod op vaccineren van begin 2019 tot september 2019.

Om deze reden is het voor haar ondenkbaar dat verzoeker tijdens deze periode kon vaccineren.

Uit het verslag « Progress Toward Poliomyelitis Eradication- Afghanistan, January 2018-May 2019 » van de "Centre pour le Contrôle et la Prévention des Maladies" blijkt echter dat het verbod op vaccineren maar half april 2019 begon.

Dit wordt bevestigd door andere artikelen die in bijlage gevoegd zijn.

Daarenboven was het verbod op vaccineren beperkt tot het Rode Kruis en de WGO.

Zo gaven de Taliban duidelijk aan dat de andere groepen hun operaties verder vrij konden uitvoeren. Verzoeker legt in pagina 3 van zijn gehoor uit dat hij tijdens de twee eerste maanden van het jaar 2019 aan vaccinatiecampagnes deelnam.

Ongeacht voor welk organisme verzoeker werkte, had hij begin 2019 volkomen vaccinaties kunnen doen.

Gezien zijn bijzondere situatie (zijn oudere broer werkte voor Generaal Raziq - Politiehoofd in de stad Kandahar), is het zeer waarschijnlijk dat hij in het kader van een door de Staat georganiseerde campagne tussenkwam.

Het hierboven vermeld verslag en anderen in bijlage gevoegd geven immers aan dat de provincie Kandahar een van de meest door de polio getroffen streken is en dat deze streek bijzonder geïsoleerd is door de vaccinatiecampagnes.

De streek zou dus niet beïnvloed zijn geweest door het verbod op p vaccineren beperkt tot het Rode Kruis en de WGO.

Daarenboven, indien verzoeker het specifiek bewijs betreffende de aanslag tegen het voertuig van zijn collega's ónmogelijk kan aantonen, blijkt uit een verslag van de OSAR dat de UNAMA 38 aanslagen/aanvallen registreerde tegen zorginstellingen en het gezondheidspersoneel met name in het kader van vaccinatiecampagnes tijdens het eerste semester van het jaar 2019.

Men benadrukt ook dat, indien het om een aanval tegen de leden van de regering gaat, het, gezien het groot aantal aanvallen en de identiteit van de slachtoffers, niet verbazend is dat de internationale media de nadruk op deze gebeurtenis niet gelegd hebben.

Het geheel van deze feitelijke elementen stelt het standpunt van tegenpartij bijgevolg in een kwaad daglicht; deze documenteerde zich blijkbaar niet genoeg over de werkelijke en persoonlijke situatie van verzoeker in Afghanistan.

Gezien zij een persoonlijk standpunt formuleert over wat verzoeker zou moeten weten en van hem een groot kennisniveau vereist (overeenkomend met het niveau dat van een volwassen wordt vereist), weet zij niet dat zij in aanwezigheid is van een laaggeschoold kind, dat bijzondere dramatische drama's onderging.

Inzake de manier waarop verzoeker werd geïnformeerd van de aanval en de dood van de andere leden die aan de vaccinatiecampagne deelnamen, betreft het de enige tegenstrijdigheid die tegenpartij noteerde.

Het betreft een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

[...]

Zoals hij het steeds aan zijn voogd en aan zijn raadsman verklaarde, werd hij door dorpelingen geïnformeerd van de aanval van de andere lichte vrachtauto, maar het is wel degelijk het hoofd van de missie, Haji HASSAN, om reden van zijn contacten met de Taliban, die hen van de dood van hun collega's op de hoogte zal stellen (contacten die er legitiem uitzien, gezien de frequente dealen die gesloten werden tussen de leden van vaccinatiecampagnes en de Taliban) - zie documenten in bijlage). Het is jammer dat de beschermingsfunctionaris de tegenstrijdigheid niet noteerde en aan verzoeker toeliet zich tijdens zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nader uit te leggen.

Er dient benadrukt te worden dat N. (...) in het begin van zijn gehoor spontaan zal uitleggen hoe hij geïnformeerd werd van de aanval en de dood van zijn collega's.

De beschermingsfunctionaris zal op deze elementen niet terugkomen.

Dit is een tekortkoming aan de voorzorgplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het plicht van behoorlijk beheer.

Er dient ook benadrukt te worden dat de psychologische toestand van N. (...) bijzonder verslechterde sinds de aankondiging van de bestreden beslissing.

Hij raakte in een apathische staat van diepe aandoening, die zijn voogdes en zijn maatschappelijke werkster bijzonder verontrustte.

Deze elementen versterken de geloofwaardigheid van verzoeker doordat zij getuigen van een grote angst en onbehagen in verband met het land van herkomst.

Gezien al deze elementen, dient de beslissing van tegenpartij herzien te worden en aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend te worden."

2.3. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kandahar betoogt de verzoekende partij dat: "Volgens tegenpartij kan verzoeker niet over de subsidiaire bescherming genieten, om reden dat de stad Kandahar beveiligd is.

Zij erkent dat de veiligheidssituatie sinds 2018 verslechterde, naar aanleiding van de dood van Generaal Raziq (voor wie de broer van verzoeker werkte).

Zij geeft aan dat de Afghaanse regering operaties tegen de Taliban uitvoerde om te voorkomen dat deze laatsten meer controle over de stad zouden nemen.

Zij brengt naar voren een vermindering van de grootschalige aanslagen in de stad ten gunste van gerichte aanvallen (EASO verslag van september 2020).

Zij grondt zich dan op de VROEGERE nota van de EASO gedateerd van juni 2019 om aan te geven dat het willekeurig geweld zich niet op een grote schaal in de provincie van verzoeker voordoet en dat bijgevolg een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist wordt wat betreft de toepassing van de subsidiaire bescherming.

Wanneer men echter het verslag EASO van september 2020 leest; stelt men vast dat tegenpartij sommige bepaalde relevante passages inzake de beoordeling van de veiligheid in de stad Kandahar weglief.

Hoewel het verslag inderdaad melding maakt van een vermindering van het aantal slachtoffers tijdens het eerste semester van 2020, voegt het eraan toe dat het aantal slachtoffers tijdens het tweede semester verdubbelde en zelfs vervierdubbelde: « Support recorded between 26 and 50 civilian casualties in Kandahar in the first quarter of 2020, reporting an increase in the number of civilian casualties in the second quarter of the year, with 101-125 casualties recorded (from 1 April to 30 June 2020).»

Het is interessant te noteren dat het om de passage gaat die tegenpartij in haar beslissing specifiek weglief.

Bovendien blijkt uit zeer recente bronnen dat de veiligheidssituatie in december 2020 in de stad Kandahar nog achteruit ging naar aanleiding van meerdere gelijktijdige aanvallen georganiseerd door de Taliban.

Provincie Kandahar is immers de bakermat van de islamitische beweging en in de loop van de laatste weken van 2020 werd een grote operatie georganiseerd om de provincie en de stad Kandahar terug te krijgen.

Zo werden 5 checkpoints geplaatst rond de stad KANDAHAR door de Taliban aangevallen.

Al deze conflicten vinden plaats in een klimaat van spanningen die verband houden met de uitwisselingen die thans in Qatar plaatsvinden en die voor het ogenblik werden stopgezet.

Omwillen van deze aanvallen, richten de Taliban zich vooral op de steden.

Er dient eraan herinnerd te worden dat de vader van verzoeker vermoord werd tijdens een aanval van de Taliban en dat zijn broer persoonlijk werd gevisieerd omwillen van zijn werk voor generaal Raziq. Tevens, hebben de Verenigde Staten een vermindering van hun militaire strijdkrachten op het Afghaanse grondgebied aangekondigd.

Dit is bijzonder problematisch voor de stad Kandahar, die heel aanzienlijk werd bijgestaan door de Amerikaanse strijdkrachten in de strijd tegen de Taliban.

Zo vermeldt de NY Times in een artikel van november 2020 :

[...]

Zoals uitgelegd door de Los Angeles Times (december 2020), werd een akkoord afgesloten tussen de Trump administratie en de Taliban met als gevolg een volledige terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten op het Afghaanse grondgebied.

De NY Times benadrukt ook dat de terugtrekking op een bijzonder slecht moment gekomen is gezien het weer toenemen van de gewelddadigheden in de steden in verband met de besprekingen in QATAR :

[...]

Tegenpartij maakt geen melding van deze elementen in het kader van haar beslissing (een deel ervan gebeurden op het moment van de besluitvorming).

Krachtens deze bijzonder recente evenementen in aanvulling op degene die tegenpartij in haar beslissing weglief, is de veiligheidssituatie in de stad KANDAHAR bijzonder verontrustend.

Bovendien, zoals vermeld door het arrest Elgafajo dat tegenpartij in het kader van haar beslissing inroept, zal het geweldsniveau vereist voor de toepassing van artikel 48/4 minder lager zijn indien de persoon een specifiek profiel vertoont, zodat zij meer mogelijkheden heeft om door aanvallen gevisieerd te worden.

Er dient eraan herinnerd te worden dat de broer van verzoeker voor kolonel Raziq werkte, die zich tegen de Taliban hevig verzette.

Net zoals generaal Raziq, werd hij door de Taliban persoonlijk gevisieerd en vermoord.

Men kan niet betwisten dat verzoeker in het kader van vaccinatiecampagnes werkte (hoewel deze Rechtsmacht de aanvallen die in dit kader ondergaan werden in twijfel trok)."

Tot slot gaat de verzoekende partij in op het hoger belang van het kind.

2.4. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende informatie toe:

- CDC, « *Morbidity and Mortality Weekly Report* » van 23 augustus 2019
- UNICEF « *Polio eradication* » van 2019
- PAJWOK « *Kandahar world's worst place for children to contract polio* » van 24 januari 2019
- Radio Free Europe « *Taliban Announces 'ban' on WHO, Red Cross Amid Vaccination Drive* » van April 2019
- SeneWeb « *Afghanistan : le chef de la police de Kandahar tué à deux jours des élections* » van 18 October 2018
- New Wires « *Scores killed after Taliban attacks on military checkpoints in Kandahar* » van 13 december 2020
- « *Afghanistan : Increase militant violence, mainly by the Taliban, likely to continue nationwide through Jar* » van 30/10/2020
- The New York Times van 27 november 2020 « *U.S. Troops are packing up, Ready or Not* »

- Los Angeles Times van 7 december 2020 «*The U.S. is rushing to the exit in Afghanistan. The Taliban is filling the gaps*»
- « Dawn » van 18 januari 2020 betiteld « *Kabul claims killing 51 Taliban after attacks in Kandahar* »
- OSAR van 12 september 2019 betiteld « *Afghanistan les conditions de sécurité actuelles* »
- OSAR van 12 september 2019 betiteld « *Afghanistan : profils à risque* »
- EASO van september 2020 « *Afghanistan security situation* ».

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de stad Kandahar bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018,
- de “*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*” van EASO van december 2020, en
- het “*Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report*” van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24 van het Handvest, luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 18 september 2020 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg

om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat ze Afghanistan verlaten heeft omdat ze vreest door de taliban gedood te worden daar ze deelgenomen heeft als vrijwilliger aan een vaccinatiecampagne. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar taskara, een tewerkstellingsattest en het registratieformulier met betrekking tot het overlijden van haar vader.

7.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij afkomstig is uit Qazi Ghulam straat in de wijk nummer drie van de stad Kandahar, gelegen in de Afghaanse provincie met dezelfde naam. In deze stand van zaken liggen er ook geen elementen voor om aan de herkomst van de verzoekende partij uit voorliggend stad te betwisten. Uit de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 29 augustus 2019 blijkt dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij op 28 juli 2004 geboren werd. De verzoekende partij verklaart het Rijk binnengekomen te zijn 5 augustus 2019 en stelt dat ze 3,5 maanden vanuit Afghanistan naar België onderweg is geweest. Bij aankomst in België was de verzoekende partij aldus net vijftien jaar oud.

7.4. De Raad is van oordeel dat de objectieve vaststelling van de jeugdige leeftijd van de verzoekende partij van invloed is op de beoordeling van de feiten die zij aanvoert ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming, zoals duidelijk blijkt uit het "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee", in februari 2019 heruitgegeven door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen, waarin in paragraaf 213 e.v. wordt gesteld dat:

"213. There is no special provision in the 1951 Convention regarding the refugee status of persons under age. The same definition of a refugee applies to all individuals, regardless of their age. When it is necessary to determine the refugee status of a minor, problems may arise due to the difficulty of applying the criteria of "well-founded fear" in his case. If a minor is accompanied by one (or both) of his parents, or another family member on whom he is dependent, who requests refugee status, the minor's own refugee status will be determined according to the principle of family unity (paragraphs 181 to 188 above).

214. The question of whether an unaccompanied minor may qualify for refugee status must be determined in the first instance according to the degree of his mental development and maturity. In the case of children, it will generally be necessary to enrol the services of experts conversant with child mentality. A child – and for that matter, an adolescent – not being legally independent should, if appropriate, have a guardian appointed whose task it would be to promote a decision that will be in the minor's best interests. In the absence of parents or of a legally appointed guardian, it is for the authorities to ensure that the interests of an applicant for refugee status who is a minor are fully safeguarded.

215. Where a minor is no longer a child but an adolescent, it will be easier to determine refugee status as in the case of an adult, although this again will depend upon the actual degree of the adolescent's maturity. It can be assumed that – in the absence of indications to the contrary – a person of 16 or over may be regarded as sufficiently mature to have a well-founded fear of persecution. Minors under 16 years of age may normally be assumed not to be sufficiently mature. They may have fear and a will of their own, but these may not have the same significance as in the case of an adult.

216. It should, however, be stressed that these are only general guidelines and that a minor's mental maturity must normally be determined in the light of his personal, family and cultural background.

217. Where the minor has not reached a sufficient degree of maturity to make it possible to establish well-founded fear in the same way as for an adult, it may be necessary to have greater regard to certain objective factors. Thus, if an unaccompanied minor finds himself in the company of a group of refugees, this may – depending on the circumstances – indicate that the minor is also a refugee.

218. The circumstances of the parents and other family members, including their situation in the minor's country of origin, will have to be taken into account. If there is reason to believe that the parents wish their child to be outside the country of origin on grounds of well-founded fear of persecution, the child himself may be presumed to have such fear.

219. If the will of the parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt."

De bovengenoemde beginselen, die door de Raad worden onderschreven, moeten de asielautoriteiten er derhalve toe brengen om bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, deze behandeling aan te passen aan de leeftijd en de mate van maturiteit van de minderjarige. Waar de minderjarige geen blijk geeft van een voldoende mate van maturiteit opdat zijn of haar vrees op dezelfde wijze als van een volwassene kan onderzocht worden, moet meer aandacht worden besteed aan objectieve factoren alsmede de situatie van de ouders of van andere aanvragers die zich in dezelfde situatie bevinden. Zoals hoger reeds aangegeven was de verzoekende partij bij aankomst in België net vijftien jaar oud. Op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op het CGVS was de verzoekende partij zestien jaar oud. Bijgevolg dient er bij de beoordeling van het huidige verzoek om internationale bescherming passend gewicht gegeven te worden aan de objectieve landeninformatie die door de partijen bijgebracht wordt.

In de bestreden beslissing betwist de verwerende partij de leeftijd van de verzoekende partij, en stelt dat de verzoekende partij waarschijnlijk vier jaar ouder is en dat ze voor de Belgische asielinstanties niet haar werkelijke leeftijd verklaarde. In dit verband wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de minister van Justitie op 29 augustus 2019 heeft vastgesteld dat de verzoekende partij op 28 juli 2004 geboren werd. Deze beslissing werd niet ingetrokken. Bijgevolg gaat de Raad uit van de leeftijd zoals vastgesteld in de beslissing van 29 augustus 2019.

7.5. Uit de EASO guidance note van december 2020 blijkt dat in sommige gevallen NGO-medewerkers het doelwit zijn van de taliban omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd. Zo blijkt dat personen die actief zijn in inentingscampagnes tegen polio soms als spionnen beschouwd worden (p.66). De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen vallen onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. In de EASO Guidance note van december 2020 blijkt immers dat niet alle personen die onder dit profiel vallen, het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, aard van de activiteiten (nationale/internationale NGO met activiteiten in verband met polio vaccinatie, ontminning, bevordering van vrouwenrechten, enz.), of er samengewerkt wordt met de regering of buitenlandse donoren, gaat het over betwiste gebieden, enzovoort. (p.66).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Afghanistan.

7.6. De eerste vraag die dient beantwoordt te worden is of er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de verzoekende partij, als minderjarige, tewerkgesteld was in het kader van een polio-vaccinatiecampagne. Hieromtrent verklaart de verzoekende partij dat ze gedurende tweeënhalve maand voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan aan een vaccinatieproject in Kandahar meegewerkt heeft. De verzoekende partij geeft aan dat haar broer voor generaal Raziq werkte en dat hij voor zijn dood aan vaccinatiemedewerkers had aangegeven dat zijn jongere broer interesse had voor de vaccinatiecampagne. Na het overlijden van haar broer hebben de vaccinatiemedewerkers haar

gecontacteerd omdat ze van haar broer hadden gehoord dat de verzoekende partij interesse had (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.3). De verzoekende partij stelt dat ze gedurende de eerste maand in haar eigen dorp gewerkt heeft en dat ze één keer per maand ergens anders mochten werken. Zo is ze in de tweede maand naar Balakar gegaan en de eerste week van de derde maand zouden ze naar het Arghandab district gegaan zijn (NPO, p.3). De verzoekende partij kan niet aangegeven voor welke organisatie ze werkte, maar ze geeft wel de namen van de leidinggevendenden op (NPO, p.5). Verder brengt de verzoekende partij ook een tewerkstellingsattest bij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de tewerkstelling van de verzoekende partij als lid van een vaccinatieteam omdat (i) de verzoekende partij geen idee heeft van de naam van de organisatie, (ii) geen klaarheid kan scheppen over haar eigen takenpakket, (iii) uit de landeninformatie blijkt dat de taliban de huis aan huis bezoeken in de door haar gecontroleerde gebieden van de provincie Kandahar in 2018 verboden had en dat de taliban van begin 2019 tot september 2019 tot een algemeen verbod op polio vaccinaties overging. De vaccinatieteams hadden geen keuze dan zich naar dit verbod te plooiën en in de maanden april tot juli 2019, toen de verzoekende partij actief zou zijn geweest, werden er dan ook zo goed als geen polio vaccinaties uitgevoerd in Afghanistan, (iv) de verzoekende partij geen weet heeft van de veiligheidsmaatregelen die haar organisatie in acht genomen heeft toen ze in talibangebied diende te opereren en (v) de aangegeven duur vermeld op haar tewerkstellingscertificaat strookt niet met haar verklaringen.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij weliswaar niet kan aangeven voor welke organisatie ze gewerkt heeft, maar ze geeft wel de namen van haar directe leidinggevende en van diens leidinggevende. Voorts geeft de verzoekende partij weer hoeveel dosissen in een flesje zijn, wanneer kinderen gevaccineerd en om de hoeveel tijd de kinderen gevaccineerd worden (NPO, p.5-6). De verklaringen van de verzoekende partij lijken doorleefd, maar het administratief dossier bevat hieromtrent geen verdere informatie waardoor de Raad de juistheid ervan niet kan nagaan. De verzoekende partij geeft aan dat haar taak er onder meer uit bestond, naast het halen van de kinderen, om hun vinger te kleuren om duidelijk te maken dat het kind ingeënt werd. Op stuk 3 van het verzoekschrift dat betrekking heeft op een rapport van UNICEF over “polio eradication” in Afghanistan wordt een foto getoond van een jong kind met één gekleurde vinger. Dit lijkt de verklaringen van de verzoekende partij te staven, dat de vinger van de gevaccineerde kinderen gekleurd werd. Dit is ook een taak die de verzoekende partij had kunnen uitvoeren binnen het vaccinatieteam.

Uit de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt inderdaad dat de taliban de huis aan huis bezoeken in de door haar gecontroleerde gebieden in de zuidelijke provincies vanaf mei 2018 verboden heeft. De provincie Kandahar is gelegen in het zuiden van Afghanistan. Het national emergency action plan “polio eradication” initiative, Afghanistan geeft aan dat het verbod zich uitgebreid heeft van het zuiden naar het zuidoosten van Afghanistan. Van mei tot september 2019 is de taliban overgegaan tot algemeen verbod op polio vaccinaties in heel Afghanistan. Uit diezelfde landeninformatie blijkt dat de vaccinatieteams zich aan dit verbod diende te houden en dat in de maanden april tot juli 2019, toen de verzoekende partij actief bij een vaccinatieteam zou zijn geweest, er dan ook zo goed als geen polio vaccinaties uitgevoerd in Afghanistan. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift het rapport C.Troxler, “Afghanistan: profils à risque Mise à jour de l’analyse-pays de l’OSAR” van 12 september 2019 toe. Dit rapport verwijst in voetnoot 41 naar UNAMA, Midyear Update, 30 juillet 2019, p. 4-6. In de midyear update van UNAMA valt te lezen dat op 11 april 2019 de taliban de activiteiten van de Wereldgezondheidsorganisatie en het Internationale Comité van het Rode Kruis in heel Afghanistan verboden heeft, waardoor alle inentingscampagnes tegen polio tot stilstand kwamen. In het tweede kwartaal van 2019 werden geen campagnes uitgevoerd, hoewel meer dan een miljoen kinderen tegen polio werden gevaccineerd via andere middelen (zoals vaccinatie door permanente transitteams). Deze informatie bijgebracht door de verzoekende partij lijkt aan te geven dat het polio vaccinatieverbod over het hele land voornamelijk betrekking had op de Wereldgezondheidsorganisatie en het Internationale Comité van het Rode Kruis. Des te meer omdat er nog via andere middelen toch een miljoen kinderen gevaccineerd werden. Het betoog van de verwerende partij dat uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij niet blijkt dat andere organisatie toch nog mochten vaccineren, gaat aldus voorbij aan het gegeven dat dezelfde informatie ook aangeeft dat er toch nog een miljoen kinderen gevaccineerd werden. Dit gegeven dient nader onderzocht te worden.

Voorts dient onderzocht te worden of in de “handhaving” van het verbod om polio vaccinaties toe te dienen er een onderscheid gemaakt wordt tussen gebieden die onder controle staan van de overheid, betwiste gebieden en gebieden die in handen van de taliban gevallen zijn. Uit de EASO Country of Origin Information Report Afghanistan security situation van september 2020 blijkt immers dat in

augustus 2019 de AAN opmerkte dat, behalve in de provinciehoofdstad, de regeringstroepen enkel de districten Spin Boldak, Dand, Daman en Arghandab volledig of grotendeels onder controle hadden. *In casu* blijkt dat de verzoekende partij hoofdzakelijk aan een vaccinatiecampagne deelgenomen heeft waarbij kinderen in de provinciehoofdstad Kandahar gevaccineerd werden. Bijgevolg was het vaccinatieteam actief in een gebied dat onder controle of grotendeels onder controle van de overheid stond. De verzoekende partij vermeldt ook dat ze naar Baldakar gegaan is, maar op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad niet nagaan of dit gebied al dan niet onder controle van de overheid stond. Op basis van het rechtsplegingsdossier kan de Raad ook niet bepalen waar deze plaats in de provincie Kandahar ligt. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat het vaccinatieteam problemen gekregen heeft toen ze in het district Arghandab actief waren. Een district dat minstens grotendeels onder controle van de overheid stond. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij weliswaar aan dat zij in de streek Kuchnai menara gelegen in het district Arghandab gevaccineerd hebben, en dat deze regio onder controle stond van een zekere Tor Agha die pro-taliban zou zijn (NPO, p.6). Het administratief dossier bevat geen informatie waaraan dit kan getoetst worden. Evenmin werden aan de verzoekende partij, die nog geen vijftien jaar oud was op het ogenblik dat ze deelnam aan deze vaccinatiecampagne, bijkomende vragen gesteld om na te gaan waarop zij zich steunt om te stellen dat deze persoon pro-taliban was.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij onwetend was over de maatregelen die haar organisatie nam als ze opereerden in talibangebied. In dit verband wijst de Raad erop dat gelet op de jonge leeftijd die de verzoekende partij had op het ogenblik van deze feiten er niet redelijkerwijze van haar kan verwacht worden dat zij op de hoogte was van de maatregelen of het gegeven of haar team al dan niet met de taliban onderhandeld heeft. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij slechts een beperkte rol had in het vaccinatieteam. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij onvoldoende waarom zij daarentegen van mening is dat de verzoekende partij hierover kennis diende te hebben.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij nog geen vijftien jaar oud was op het ogenblik van de voorgehouden vervolgingsfeiten, dat meer aandacht moet besteed worden aan objectieve factoren en dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er nog een aantal elementen nader dienen onderzocht te worden en getoetst te worden aan objectieve landeninformatie zijn de overige motieven van de bestreden beslissing in deze stand van zaken niet voldoende draagkrachtig om de verzoekende partij niet als vluchteling te erkennen.

7.7. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij op basis van de landeninformatie dat het aantal burgerslachtoffers in Kandahar in het tweede kwart van het jaar 2020 ten aanzien van het eerste kwartaal van 2020 verdubbeld is. Ook geeft de verzoekende partij aan dat de veiligheidssituatie in de stad Kandahar in december 2020 achteruit gegaan is ten gevolge van meerdere gelijktijdige aanvallen door de taliban. In de loop van de laatste weken van 2020 probeerde de taliban de stad Kandahar te heroveren op de overheid. Om haar betoog te onderbouwen voegt de verzoekende partij aan haar verzoekschrift krantenartikelen toe van 27 november 2020, 7 december 2020, 13 december 2020, 14 december 2020 en 30 december 2020.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de aanvullende nota als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kandahar ligt in het zuiden van Afghanistan. Voor de taliban is Kandahar een strategisch belangrijke provincie. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kandahar via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Kandahar ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft. In de provincie vielen er in het jaar 2019 467 burgerslachtoffers te betreuren, een daling van 13% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 125 en 175 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 1197 veiligheidsincidenten gemeld.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Kandahar, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Kandahar.

Dankzij politiechef generaal Abdul Razeq was het centrum van de provincie, waartoe Kandahar stad behoort, gedurende jaren relatief stabiel. Na de moord op Razeq in oktober 2018 verslechterde de veiligheidssituatie in de provincie Kandahar, wat zich vertaalde in een toename van het aantal gerichte moorden. Niettegenstaande gedurende 2019 de aanvallen van de opstandelingen in de afgelegen districten van de provincie toenamen, bleek tegelijkertijd dat de centrale delen van de provincie relatief stabiel bleven onder controle van de overheid. Om te voorkomen dat de taliban meer territoriale controle zou verwerven voerde de Afghaanse overheid in de loop van 2019 diverse militaire operaties uit, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De AGE's in de provincie zijn niet in staat om de stad te bestormen, wat echter niet belet dat de taliban terroristische aanslagen, moordaanslagen en kleinschalige schietpartijen uitvoert in de stad. Verder blijkt dat er sprake is van een afname van grootschalige aanvallen in de stad die gepaard gaat met een toename van het aantal gerichte moorden. De provincie Kandahar werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Met andere woorden, de provincie Kandahar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kandahar willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Deze analyse van de verwerende partij steunt zich op de EASO COI focus Afghanistan - Security Situation van september 2020 en de EASO guidance note van december 2020. Om de EASO guidance note op te stellen heeft EASO gebruik gemaakt van de volgende informatiebronnen: COI focus:

Afghanistan - Security Situation (September 2020) COI Report: Afghanistan - State Structure and Security Forces (August 2020), COI Report: Afghanistan - Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City (August 2020), COI Report: Afghanistan - Afghanistan, Anti-Government Elements (AGEs) (August 2020), COI Report: Afghanistan - Criminal law, customary justice and informal dispute resolution (July 2020). Voorts heft EASO gebruik gemaakt van de volgende EASO COI queries Situation of Hazaras and Shias (2018-2020), Situation of Hindus and Sikhs (2018-2020), Humanitarian workers and healthcare professionals, Journalists, media workers and human rights defenders, Education sector: personnel and students en de Afghan nationals perceived as 'Westernised'.

De informatie waarvan de verwerende partij gebruik gemaakt heeft in de aanvullende nota is van oudere datum dan de informatie waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst. Gelet op het betoog in het verzoekschrift en de informatie gevoegd aan het verzoekschrift is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek op basis van actuele informatie inzake verzoekers regio van herkomst zich opdringt, rekening houdend met de algemene omstandigheden aldaar en verzoekers persoonlijke omstandigheden. De informatie die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt is pertinent, maar is in deze stand van zaken onvoldoende om te concluderen dat in de stad Kandahar al dan niet sprake zou zijn van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Bijkomend onderzoek is vereist.

7.8. Het voorgaande in acht genomen, blijkt dat het dossier de Raad niet toelaat te oordelen of de verzoekende partij al dan niet aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan aan een vaccinatiecampagne in Kandahar deelgenomen heeft, zoals de verzoekende partij verklaart, en dat zij omwille hiervan bij een terugkeer naar de Afghaanse stad Kandahar een reëel risico loopt om vervolgd te worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Voorts ontbreekt er in het rechtsplegingsdossier actuele informatie inzake de veiligheidssituatie in de stad Kandahar, gelet op de stukken bijgebracht door de verzoekende partij. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS